

od právního základu obžaloby (§ 207 čís. 3 tr. ř.), neustoupil tím od obžaloby a nalézací soud nemohl bez porušení zákona zprostiti obžalovaného z obžaloby ani výrokem tak upraveným, že se obžalovaný zprošťuje z obžaloby z přečinů podle §§ 27, 28 a 29 zákona o nekalé soutěži. Neboť zprostiti (a to i podle čís. 2 § 259 tr. ř.) lze obžalovaného z obžaloby jen pro čin jemu v obžalobě za vinu kladený, nikoli pro některou jeho právní kvalifikaci (srov. Storch II. str. 337—338, sb. tr. čís. 1876, 2714); jak nesprávný je postup nalézacího soudu, patrně nejlépe z toho, že byl rozsudek sám nucen uvést ve zprošťujícím nálezu i čin obžalobní, takže by byl, kdyby jeho výrok zůstal v právní moci, zne-možnil jím další stihání obžalovaného pro týž čin ve směrech přestupků podle §§ 25, 26 zákona o nekalé soutěži, na němž přece soukromý obžalobce výslovně setrval. Pro shledanou zmatečnost rozsudku z důvodu čís. 9 písm. b) § 281 tr. ř. bylo rozsudek ve smyslu § 288 čís. 3 tr. ř. zrušiti a naříditi další projednání a po případě rozhodnutí věci. Za tím účelem byla věc vrácena sborovému soudu první stolice, ježto se na jednou založené příslušnosti tohoto soudu nezměnilo nic ani změnou právní kvalifikace zažalovaného činu soukromým obžalobcem. Tímto rozhodnutím o zmatečnosti stížnosti soukromého obžalobce pozbylo platnosti i usnesení krajského soudu trestního v Brně ze dne 9. září 1929, jímž bylo trestní řízení pro přestupky podle §§ 25 a 26 zákona proti nekalé soutěži z projednávání trestní věci podle § 57 tr. ř. vyloučeno k samostatnému projednání a věc postoupena okresnímu soudu trestnímu v Brně k příslušnému jednání, a stížnost soukromého obžalobce do tohoto usnesení byla proto odkázána na hořejší rozhodnutí.

Čís. 3902.

Jsou-li tu podmínky § 47 zbroj. pat., by nebylo vysloveno propadnutí zbraně, lze uznati jen na náhradní trest peněžítý, nikoliv určití za náhradní trest jen trest na svobodě (§ 281 čís. 11 tr. ř.); onen náhradní trest peněžítý lze sice za podmínek § 260 a) tr. zák. zaměnití v trest na svobodě, nikoliv však jen vězením, nýbrž tímž druhem jako hlavní trest na svobodě (§ 8 odst. 2, § 19 čís. 2 zák. čís. 31/1929 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 21. června 1930, Zm II 109/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnosti stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 18. února 1930, pokud jím byl obžalovanému, jenž byl uznán vinným zločinem krádeže a veřejného násilí podle §§ 171, 173, 174 II c), a 99 tr. zák. a přestupky podle §§ 431, 320 c) tr. zák. a §§ 32, 36 zbroj. pat. uložen vedle trestu těžkého a zostřeného žaláře tří a půl roku též trest vězení deseti dnů, zrušil výrok rozsudku o trestu, pokud jím byl obžalovanému vedle trestu těžkého žaláře tří a půl roku vyměřeného podle § 100 tr. zák. vzhledem k §§ 34 a 35 tr. zák. uložen podle § 47 zbroj. pat. zvláštní trest vězení v trvání deseti dnů, a uznal

právem, že se obžalovanému kromě trestu těžkého žaláře tří a půl roku zmateční stížností nedotčeného ukládá podle §§ 32, 36 a 47 zbroj. pat. vzhledem k předpisům § 35 tr. zák. posl. odstavec a § 240 b) tr. zák. peněžitá pokuta 20 Kč, která se současně podle § 260 a) tr. zák. a § 8 odst. 2 a § 19 čís. 2 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. zaměňuje v další trest těžkého žaláře v trvání jednoho dne.

D ů v o d y:

Rozsudek odsuzuje obžalovaného pro zločiny podle §§ 99, 171, 173, 174 II c) tr. zák. a pro přestupky podle § 320 c), 431 tr. zák. a §§ 32 a 36 zbroj. pat. vzhledem k §§ 34 a 35 tr. zák. podle § 100 tr. zák. vyšší sazby do těžkého žaláře na tři a půl roku, zostřeného postem čtvrtletně a podle § 47 zbroj. pat. do vězení na deset dní. Z rozsudku není zřejmo, proč soud nevyslovil podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. primární trest propadnutí zbraně; z usnesení o věcech doličných lze ovšem souditi, že zbraň, kterou obžalovaný bez povolení přechovával a neoprávněně nosil, jest totožnou s onou, kterou před tím odcizil a která byla usnesením porotního soudu majiteli vrácena. V tomto směru však zmateční stížnost rozsudek nenapadá a třeba proto vycházeti z předpokladu potvrzeného usnesením o věci doličné, že se v tomto případě jedná o příčinu zvláštního zřetele hodnou, by na přímé propadnutí zbraně nebylo uznáno (§ 47 zbroj. pat.). Tu však zmateční stížnost státního zastupitelství právem vytýká rozsudku zmatečnost podle § 344 čís. 12 tr. ř., že vykročiv z mezí svého práva zaměňovacího uložil jako náhradní trest za propadnutí zbraně trest vězení. Pro přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. jest kromě peněžitého trestu, po případě trestu na svobodě vždy obligatorním vedlejším trestem propadnutí zbraně, ten pak lze za podmínek § 47 zbroj. pat. zaměnití jen v peněžitou pokutu, jejíž sazbu zákon přesně určuje (podle § 47 zbroj. pat. a § 5 zák. čís. 31/1929 sb. z. a n. 20 — 5.000 Kč). Byly-li tu proto podmínky § 47 zbroj. pat. pro nevyslovení propadnutí zbraně, bylo lze uznati jen na náhradní trest peněžitý, ovšem s dodatkem odpovídajícím předpisu § 260 a) tr. zák. Porotní soud vykročil proto z mezí svého práva zaměňovacího, an nevyměřiv vůbec náhradní trest peněžitě pokuty určil za propadnutí zbraně jako náhradní trest jen trest na svobodě. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti dotyčnou část výroku o trestu a podle § 47 zbroj. pat. vzhledem k § 35 tr. zák. posl. odst. uložiti obžalovanému kromě hlavního trestu zmateční stížností nedotčeného ještě zvláštní trest peněžitě pokuty; ten bylo ovšem se zřetelem na § 260 písm. a) tr. zák. ihned dodatečně zaměnití v trest na svobodě, ana by peněžitá pokuta mohla býti odsouzenému na citelnou újmu v opatření výživy. Náhradní trest na svobodě, zastupující náhradní trest peněžitý, nelze však vyměřiti trestem vězení, neboť § 260 písm. a) tr. zák. byl pozměněn předpisy § 8 odst. 2 a § 19 čís. 2 zák. čís. 31/1929 sb. z. a n. Peněžitá pokuta uložená podle § 47 zbroj. pat. jako equivalent za propadnutí zbraně má

rovněž povahu trestu za přestupek a bylo proto podle § 8 odst. 2 cit. zák. vyměřiti náhradní trest týmž druhem jako hlavní trest na svobodě, tudíž těžkým žalářem.

Čís. 3903.

Vyzvídání vojenského tajemství je v podstatě přípravným jednáním k jeho vyzrazení podle prvního odstavce čís. 2 § 6 zákona na ochranu republiky a jsou oba tyto případy k sobě v poměru subsidiarity.

V odst. třetím čís. 2 § 6 zákona je za trestné prohlášeno i další přípravné jednání: komplot s kýmkoli.

Čin vojenského vyzvědačství (odst. druhý čís. 2 § 6 zákona) je dokonán, jakmile pachatel vykoná činnost směřující a způsobilou k tomu, by mu opatřila znalost tajemství. Pokus je tu již činem dokonaným, je-li činnost nesena záměrem, vyzraditi tajemství přímo nebo nepřímou cizí moci; spolčení pak (odst. třetí čís. 2 § 6) je dokonáno dohodou odnášející se ať k vyzrazení podle odst. prvního, ať k vyzvídání podle odst. druhého čís. 2 § 6.

Nesejde na tom, zda osoba, jejímž prostřednictvím měl býti podle úmyslu pachatelů uskutečněn záměr, vyzraditi vojenské tajemství cizí moci, byla s touto mocí skutečně ve spojení a že snad vojenské tajemství bylo skutečně vyzraženo jen osobě nepovoláné, bylo-li právě vyzvídání (vyzrazení) neseno záměrem, jehož trestnost má býti postižena zákazem čís. 2.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, Zm I 308/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 27. ledna 1930, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 3 zák. z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., nikoliv, jak zněla obžaloba, František F. zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 2 odst. 2 a 3 zákona a Alexander B. zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 2 odst. 3 zákona, zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Podle skutkového zjištění nalézacího soudu odcizil obžalovaný František F. za aktivní vojenské služby několik vojenských plánů, týkajících se skutečností, pokud se týče opatření nebo předmětů, které v zájmu obrany republiky mají zůstatí utajeny. Obžalovaný Alexandr B. pak doporučil F-ovi jistého Jana K-a, jakožto sprostředkovatele, který by ony plány prodal. K. na oko souhlasil, pak ale věc vyzradil a dal obžalované zatknouti. Obžalovaní, kteří se o prodeji plánů častěji spolu radívali, byli si vědomi onoho významu plánů. Nalézací soud neodsoudil obža-